

[Wilhelm.]

skal for den sags skyld ikke have noget imod, at det henvises til en rent teknokratisk behandling i udvalget for forretningsordenen, men vi synes, det vil være en fejl, hvis man ikke alligevel — det kan jo gøres på andre måder, det kan gøres, uden at der ligger et forslag til grund, og uden at det er til behandling, det kan gøres simpelt hen ved spørgsmål gennem det politisk-økonomiske udvalg — tager fat på en modoffensiv over for det her. Finansministeren har været en lille smule i gang i dag, men det kan jo gøres meget grundigere, og det bør gøres meget grundigere: gendrivelsen af alle de påstande om de offentligt ansattes lønføring, en dokumentation for, hvordan det rent faktisk har udviklet sig de seneste år, en dokumentation for, hvor stærkt disse grupper er sat tilbage med udhulingen af deres dyrtidsregulering, med den fredspligt, de har fået gennem de hovedaftaler, der er indgået, og med den, tør man nok forsigtigt sige, meget, meget svage taktregulering, de fik som modstykke til alle disse ting. Jeg forstår godt socialdemokratiets uvilje mod at gå alt for tæt ned i, hvor stort et tilbageslag det i virkeligheden har været, men jeg mener, det er nødvendigt, at det bliver gjort, for at gendrive den hetz og søge at komme i en modoffensiv på disse områder.

Til sidst blot den bemærkning til den socialdemokratiske ordfører, at jeg mener, det var en utidig sammenligning af to forskellige forslag om parlamentarisk kommission, hvor det ene, nemlig DKPs forleden dag, jo klart og tydeligt gik på noget, der havde med ministeransvar at gøre, hvad det her ikke har.

Glensgård (FP):

Finansministeren udtalte, at der efter hans opfattelse ikke var forelagt ham materiale, som viste, at der var flere sygdomsdage i den offentlige sektor end i den private. Jeg har her nogle bilagsmaterialer stempelt fortroligt, udstedt af finansministeriet og underskrevet af finansministeren. Så det er altså ikke korrekt, at finansministeren ikke i hvert tilfælde på visse områder har materiale, som helt klart viser, at der er flere sygedage i den offentlige sektor. Jeg skal senere give finansministeren numrene, såle-

des at han ved sin hjemkomst til ministeriet kan undersøge det lidt nærmere.

Jeg skal bare kort trække nogle ganske få punkter frem. Finansministeren har givet os et bilag den 19. juni 1975 om sygdomsfraværet i toldvæsenet for 1974. Da var der for tjenestemænd et gennemsnitligt sygedageantal på ca. 8,25, for øvrige ansatte — det må altså være ikke-tjenestemænd — et gennemsnitligt sygedageantal på 12,3.

Finansministeren har også tilstillet os noget materiale, som viser sygdomsfraværet inden for et par skolevæsenere i den offentlige sektor, og hvor finansministeren nøden- digvis har måttet stemple disse papirer fortroligt, fordi visse mennesker er omtalt ved navn eller i hvert tilfælde ved CPR-nummer. Derfor er jeg forhindret i at referere fra disse, men jeg skal kun tage et par tal frem, som ikke er af nogen vigtighed i henseende til det fortrolige.

Jeg kan nævne, at man i 1972-73 for et af skolevæsenerne havde et sygdomsfravær på 18 dage og i 1973-74 et sygdomsfravær på 12,9 dage. Der ligger altså på nuværende tidspunkt — og det er også et svar til hr. Jørgen Jensen — et helt klart bevis for, at de offentligt ansatte er mere syge end folk i den private sektor. Jeg vil også tage et par tal mere frem, idet jeg går ud fra, at hr. Otto Mørch er interesseret. Det var jo ham, der for et lille års tid siden sammenlignede fremskridtspartiet med nazistpartiet i Vesttyskland, da man på det tidspunkt begyndte at diskutere de offentligt ansattes sygdomsfravær, og når nu finansministeren har været så venlig at fremlægge den dokumentation, som hr. Otto Mørch og andre ordførere efterlyste ved sidste behandling, skal jeg også tage et par af disse tal frem.

Jeg har her en sygdomsfraværstatistik fra en jern- og metalvirksomhed med ca. 2.000 ansatte, vel nok en af de virksomheder, der har de største farer rent arbejdsmæssigt i dette land. Der er tale om en fraværstatistik svingende efter, hvilke kvartaler vi taler om — den er delt op i kvartaler — fra 5,5 til 6,3. Det drejer sig altså om arbejdere i jern- og metalindustrien, hvor der virkelig er tale om farer, de mennesker er ikke blot udsat for en fysisk, men også for en psykisk belastning i deres arbejde. Disse mennesker, som socialdemokratiet plejer at kalde arbej-